

Konec vlaštovčí sezóny

Obraz: Podvečerní zprávy

Znělka zpráv.

Hlasatelka: Je sedm hodin a posloucháte zprávy na vaší oblíbené vintage stanici Nultá léta. V síti nad pražskými Holešovicemi se ze soboty na neděli objevila trhlina. Je to poprvé za patnáct let, co byl vzdušný prostor nad Prahou porušen. Jedná se o malý defekt o průměru třicet centimetrů.

Hlas lidu: Stalo se to někdy po půlnoci. Byl jsem ještě vzhůru. Přísahám, že jsem tou dírou viděl proletět hejno vlaštovek. Člověk, aby se bál vyjít ven na ulici.

Hlasatelka: Vypovídá jeden z občanů přítomných na místě. Strážci bezpečnosti se však shodují, že se jedná o poruchu způsobenou častými prašnými bouřemi posledních dní a veškeré dohady vedoucí k panice rozptylují.

Strážce: I kdyby se drobnější ptactvo do vzdušného prostoru nad Holešovicemi dostalo, sokoli vysazení v našich ulicích, by z nich takové parazity v horizontu několika hodin okamžitě vymýtili. Občané se nemusí obávat toho, že by docházelo k šíření nemocí jako tomu bylo v minulosti. Díky veškerým preventivním opatřením je situace plně pod kontrolou.

Znělka počasí.

Hlasatelka: V následujícím týdnu čekají celou střední Evropu intenzivní prašné bouře. Na ulici se doporučuje pobývat jen po dobu nutně nezbytnou.

Obraz: Klub zlomených srdcí

Znělka pořadu.

Richard: Je devět hodin a sedm minut a u vašich přijímačů vás vítá Richard Daniel. V dnešním díle pořadu Klub zlomených srdcí se budeme bavit o loučení. Loučení je mnohdy bolestivý proces, ale je také jedním z důležitých prostředků k uzavírání životních kapitol. Nelze pokračovat v psaní nové, aniž byste za tou minulou udělali tečku. A já už mám na telefonu první volající. Dobrý večer.

Hlas ženy: Dobrý večer. Není to jednoduché.

Richard: Takto zpříma začínáme málokdy. Co není jednoduché?

Hlas ženy: Loučení.

Richard: Jaká je tedy vaše zkušenost?

Hlas ženy: Není to moje zkušenost. Já žádnou zkušenost s loučením nemám.

Richard: Aha.

Hlas ženy: Proto říkám, že to není jednoduché.

Richard: Ale...

Hlas ženy: Mám kamarádku a ta má přítele.

Richard: Aha. Takže jde o vaši známou? Ne o vás? Rozumím tomu správně?

Hlas ženy: Ano, já... totiž mám kamarádku, a ta má přítele. Já ne. Teda já mám také přítele. Ale já jsem s ním spokojená. Ahoj Luboši, jestli posloucháš. Já jsem s tebou spokojená. Jenomže ta kamarádka s ním není moc spokojená. Myslím s jejím přítelem, ne s Lubošem. Ty jsi, Luboši, skvělejší. No a ona se s ním nechce rozejít. Bojí se, že zůstane sama.

Richard: A to je jediný důvod, proč s ním je?

Hlas ženy: No... vlastně asi ano. To a vzpomínky na to, jaké to bylo kdysi. On byl kdysi pozornější, brával ji na virtuální dovolenou, teď už se ale tolik nesnaží. Víte, kolikrát teď odchází z domova, aniž by se s ní třeba rozloučil? Víte? Ani ahoj neřekne.

Richard: No, podle toho, co říkáte, tak to vypadá, že i on má problém s loučením.

Hlas ženy: Vidíte... to mi nedošlo. Takže vy myslíte, že to on se vlastně neumí rozejít se mnou? Teda pardon, s mojí kamarádkou.

Richard: Odpuste, že se takhle ptám, ale kolik vám je let?

Hlas ženy: Třicet jedna.

Richard: To jste mladá. Nemusíte se bát, že byste si už nikoho nenašla.

Hlas ženy: Ale... já...

Richard: Podobný strach s vámi sdílí spousta žen, ale mnoho z nich je podstatně starší, než jste vy. Vy máte před sebou prakticky celý život! Je hloupost, abyste se vázala na někoho, kdo vám neumožňuje žít život naplno.

Hlas ženy: Aha. Děkuju. Tak já jí to vyřídím. Na shledanou.

Richard: Na slyšenou.

A koho pak máme na lince dalšího

Ticho.

Haló? Slyšíme se?

Ticho. Ve sluchátku se ozývá jen tiché dýchání.

Haló?

Eva: Zapomněl jsi už?

Zavěsí telefon.

Richard: Tak... to byl neobvyklý vzkaz. A nyní další volající.

Marie: Haló?

Na druhé straně je rádio příliš nahlas. Vazbí.

Richard: Můžete si, prosím, ztlumit rádio, abychom se slyšeli?

Marie: Kdy přijdeš na návštěvu, Richarde?

Richard: Mami?

Marie: Klidně vezmi i Kláru. Já vím, že jsem na ni posledně byla trochu nepříjemná, ale ty zase víš, že mě odjakživa tyhle nesamostatný typy vytácej. Pokud by to však mělo znamenat, že nepřijdeš, tak samozřejmě raději přijďte oba.

Richard: Mami, voláš mi do práce.

Marie: Já vím! A co mám dělat, když telefon mi už nezvedáš!?

Richard: Mami, prosím tě.

Marie: Dělal jsem řízky. A musí se to sníst. To není zamražený dobrý. Kdybych věděla, že v neděli nepřijdeš, tak jich tolik nedělám. / A vůbec. Kdyby se mně něco stalo, ani bych se ti nedovolala.

Richard: A nyní si pustíme další tematicky spřízněnou písničku.

Začne hrát hudba, která pomalu přehluší Mariiny výčitky.

Obraz: Noční návštěva

Muž přichází domů. Odemyká byt vytukáním čtyřmístného kódu.

Klára: Ahoj, Ríšo.

Richard: Kláro, co tu děláš?

Klára: Dal jsi mi svoje heslo od bytu, nepamatuješ se?

Richard: No to jo, ale neříkala jsi, že se stavíš.

Klára: Chtěla jsem tě překvapit.

Richard: To... se ti povedlo.

Klára: Přinesla jsem ti večeri... od maminky to sice není, ale...

Richard: Ty jsi poslouchala?

Klára: Stýskalo se mi. Chtěla jsem tě slyšet.

Richard: Říkal jsem ti, že to nemáš poslouchat. To je pořad pro nešťastný lidi, kteří věří, že jim pomůžou žvásty jinýho nešťastnýho člověka.

Klára: Ríšo. Ty jsi nešťastnej?

Richard: Na vztahy nejsem zrovna specialista.

Klára: Já se snažím!

Richard: Ale to já neříkám.

Klára: Na tvoji mámu jsem asi nejlepší první dojem neudělala...

Richard: Z toho si nic nedělej. Mámě se nezavděčí nikdo. Táta umřel v sobotu. A víš proč? Aby v neděli nemusel jíst ty její řízky. (*smích*) Co je?

Klára: Přinesla jsem ti řízky.

Richard: Proboha, o to nejde...

Klára: Ale jestli chceš, můžeš se najíst, až půjdeme ven. Jenom musíme vyrazit dřív, sraz s Tomášem a Šárkou máme už za hodinu.

Richard: Ježiši...

Klára: Ty jsi zapomněl?

Richard: Popravdě, trochu jo. Není mi moc dobře.

Klára: Já to zruším. Můžu dneska zůstat u tebe doma. Postarám se o tebe.

Richard: Ne, nechci tě nijak omezovat. Ale pokud ti to nevadí, radši bych zůstal doma. Ale ty určitě jdi. A užij si to s nimi. Uvidíme se, až mi bude líp. Dobře?

Klára: No tak dobře. Ale až ti bude líp, vyrazíme na tu virtuální dovolenou, jo?

Richard: Já jsem ti říkal, že ten hloupej pořad nemáš poslouchat.

Klára: Já myslela, že ten pořad děláš rád.

Richard: To jo. Jsem rád, že zachovali jednu z mála normálně vysílaných stanic, ale... chápej, ten pořad musí mít nějaký kontent, není to tak, že bych bezvýhradně věřil tomu, co se tam říká. Popravdě, já vím, že jsou to trochu zpátečnický hodnoty, ale člověk díky tomu alespoň ví, že týhle době nevzdoruje sám.

Klára: Já mám ten pořad ráda. A jeden se tam aspoň něco přiučí.

Richard: Co to děláš?

Klára: Pusu. Na rozloučenou. Já se loučit umím.

Richard: Ahoj. A pozdravuj. Fakt mě to mrzí.

Klára: Ahoj.

Zavřou se dveře.

Richard: Sakra, tady se nedá dýchat. Lauro?

Laura je osobní počítač, který se stará o domácnost.

Laura: Ano, Richarde?

Richard: Jak je venku?

Laura: Dnes je venku výjimečně pěkně. Vítr fouká pouhých osmnáct kilometrů za hodinu.

Richard: Výborně. Otevři, prosím, okno na balkón.

Laura: Dveře na balkón jsou otevřené. Přejete si zapnout televizi?

Richard: Ne díky, rád si ji zapnu ovladačem. Pěkně postaru. Můžeš se vypnout.

On zapne televizi. Zazní kousek zpráv. Z balkonových dveří vyjde žena.

Eva: Není ti dobře?

Richard: Já...

Eva: Mohu klidně odejít. Nechci být na obtíž.

Richard: Ne... tak to není. Teda... není mi špatně... já jen.

Eva: Takže jsi lhal?

Richard: Ne. Vlastně ano. Jenom jsem... Přestal jsem doufat, že tě ještě uvidím.

Eva: Kdo to byl?

Richard: Jedná známa. Nerozloučila ses. Už ani nevím, jak je to dlouho. Musí to být alespoň půl roku...

Eva: A co tě mrzí?

Richard: Prosím?

Eva: Když odcházela, říkal jsi, že tě to mrzí. Co tě mrzí?

Richard: Aha. To se tak říká...

Eva: Ale nemyslí se to tak?

Richard: Teď jsem spíš rád, že jsem zůstal doma.

Eva: Takže tě to nemrzí?

Richard: Že jsem tu zůstal? Ne. Tebe ano?

Žena mlčí.

Richard: Můžeš jít dál. Víš to... nemusíš stát na tom balkóně.

Eva: Mohu odejít, jestli máš jiné plány.

Richard: Měl jsem je. Ale zrušil jsem je.

Eva: Dobře...

Richard: Kam bys šla?

Eva: Já...

Richard: Prosila jsi mě. Tehdy. Každý večer. Jestli můžeš zůstat. Vypadalas, že nemáš kam jít.

Eva: Neznala jsem to tu.

Richard: A teď už to tu znáš?

Eva: Líp jak tehdy.

Richard: Ale přesto jsi přišla. Přišla jsi sem. Proč?

Eva: Cítila jsem se tu bezpečně. Tehdy.

Richard: A to se nemění.

Eva: Je to tvoje družka? Ta, co tu s tebou byla?

Richard: Družka?

Eva: Přítelkyně.

Richard: Spíš známá.... Já nevím... Proč? Bojíš se, že by mohla přijít?

Eva: Nebojím. Sledovala jsem tě. Několik dní. To bylo poprvé, co sem za tebou někdo přišel. Pokoj je vždycky zalitý modrým světlem televize.

Richard: To ještě nic neznamená.

Eva: Proč je vždycky modré? Zvenku všechna okna vypadají jako akvária. Lidé se v nich pohybují sem a tam. Do zbláznění.

Richard: Mívám návštěvy. Sama jsi teď jednu viděla.

Eva: Mikrovlnka pípá vždycky jen jednou.

Richard: Jak dlouho jsi mě sledovala?

Eva: Kdybych si teď dala čaj. Dal by sis se mnou?

Richard: Mám jen jeden hrnek.

Eva: Myslela jsem si to. Nic se nezměnilo. Můžu u tebe dnes přespat?

Richard: Čekal jsem na tebe. Zůstaneš na snídani? Zítří.

Eva: Nemůžu. Ale přes noc tu zůstanu. Smím?

Richard: Musíš.

Eva: Víš, o co jsem tě tehdy prosila? Můžeš mi to zase slíbit?

Richard: Že se na nic nebudu ptát?

Eva: Prosím.

Richard: Dobře.

Eva: Proč je to světlo vždycky tak modré? Světlo z televize v noci zalívá všechny byty. Lidi v nich bloudí jako v akváriu. Sem a tam. Do zbláznění. Izolovaní jeden od druhého. Stejně jako rybí i jejich ústa oněmí. Proč neplavou v moři? Tam venku. Nemají přece žádného přirozeného predátora. Před kým se schovávají? Klimatizace místo vzduchotechniky. Dýchají umělý vzduch. A usínají s pohledem na zděný strop.

Richarde?

Richard již spí a spokojeně oddechuje.

Víš, nemohla bych tu s tebou zůstat. Ve dvou. Bojím se, že bychom tu vydýchali všechnen vzduch.

Proběhne noc. Ráno se město zase rozžije. Zvoní zvony. Také krátce zazvoní budík.

Laura: Richarde, je čas vstávat. Bylo sedm hodin.

Richard: Evo? Sakra. Zase zmizela. Lauro?

Laura: Ano, Richarde?

Richard: Můžeš mi říct v kolik hodin odsud odešla?

Laura: Kdo, Richarde?

Richard: Měl jsem tu návštěvu. Dokážeš mi říct, v kolik odešla?

Laura: To bohužel nedokáži, Richarde. Program Laura ovšem můžete upgradovat na pro verzi, mezi jejíž funkce patří i monitoring domácnosti. Přejete si upgradovat program? Měsíční poplatek jsou pouhé čtyři tisíce.

Richard: Ne. Díky.

Obraz: Virtuální dovolená

Pláž. Zvuk moře. Bubny havajských usedlíků.

Klára: Už je ti líp?

Richard: Vlastně jo. Trochu jo.

Klára: To je dobře. Dáš si mojito?

Richard: Nevím, nechci pít. Neměl bych.

Klára: Ale no tak. Jedno ti rozhodně neublíží.

Richard: No tak ukaž. *Napije se.*

Klára: Tak co?

Richard: Co co?

Klára: Jak ti chutná?

Richard: Je to mojito. Chutná jako mojito.

Klára: Ty máš ale náladu.

Richard: Promiň, ale přijde mi to divný. Celá tahle dovolená.

Klára: Tak počkej. Přepnu program.

Najednou se ozývá zvuk lesa. Zpívají ptáci.

Klára: Tohle je lepší ne? Klid. Příroda. V nabídce jsou hned tři okruhy. Já bych šla na vyhlídku. Co říkáš?

Richard: Hmm...

Klára: Hele srnka. Jde k nám! Úplně jak živá. Chtěl by sis ji pohladit?

Richard: Ne.

Klára: Proč ne? Vždyť je krásná. A úplně krotká.

Richard: Protože tu nebudu hladit prázdnou vzduch jako nějaký blázen.

Klára: Říšo! Co dělám špatně? Já se snažím. Chci jen, abychom si udělali hezkej den.

Richard: Radši bych se v klidu prošel po městě.

Klára: Po městě? Ty máš radši poznávací zájezdy? A po jakým městě?

Richard: Po našem městě! Normálně po Praze.

Klára: To není problém!

Začne se ozývat ruch města. Troubení aut.

Bezdomovec: Nový prostor! Nové vydání. Kupujte nový prostor!

Richard se rozesměje.

Klára: Co je?

Richard: Nepřijde ti to divný? Ze všech věcí z dřívějška sem zrovna dají bezdomovce. Nepřijde ti to morbidní?

Klára: Proč? Když se díváš na Bídničky, vidíš tam noviny prodávat malý děcka. To mi přijde mnohem horší.

Richard: To máš pravdu. Člověku dojde, že ty děti jsou teď už mrtvý. Nejspíš se nedožily dospělosti. Jenže ty bezdomovce taky z ulic vyhnaly všechny ty prašný bouře. Je to morbidní.

Klára: Tak promiň, já jsem myslela, že se chceš projít po Praze. Říkal jsi to.

Richard: To sice jo. Ale po tý pravý, víš? Chybí mi to. A pořádný roční období. Chybí mi to sněhový bláto v zimě, ukřičení ptáci na jaře. Chybí mi jen tak bezcílně jít někam po městě. Ve svém vlastní tempu. Teď je každé přesun z jednoho místa na druhý spíš za trest. Člověk se nemůže ani podívat nahoru. Všude jsou tam ty podělaný sítě. V Zoo jsem vždycky chodil do voliér a říkal si, jestli si ti ptáci uvědomují, že jsou vlastně ve vězení. Doufal jsem, že ne.

Klára: Ale ulice jsou teď bezpečnější...

Richard: V kleci je vždycky bezpečno. Ale za jakou cenu!

Klára: Hele, jestli ti pořád není dobře, nemuseli jsme nikam chodit. Myslela jsem, že už je ti líp.

Richard: Já vím. Ty seš prostě strašně hodná.

Klára: Neříkej mi, že jsem hodná.

Richard: Ale ty seš hodná.

Klára: To mi říkaj vždycky, když se se mnou chtěj rozejít...

Richard: No...

Klára: Víš, co. Jdi do háje.

Obraz: **Důkaz místo slibů**

Další vysílání pořadu Klub zlomených srdcí.

Richard: Jak se pozná, že přišlo jaro? Všichni přece čekáme, že se něco změní. Celou zimu. Sníh roztaje, ale to neznámá, že se už nevrátí. První teplý den? Můžeme mu věřit? Je to začátek něčeho nového, nebo jen záludné lákadlo, které vzápětí stejně oddálí, na co celou dobu čekáme. Pamatuju si. Jako dítě. Na první přilet vlaštovek. Jaro je tady, říkávaly nám babičky. Dlouhá léta ale už žádná nepřiletěla. Jejich křídla už léta neprořízla vzduch. Na obloze zůstávají jenom dlouhé kondenzační stopy. Nákladová letadla ji zjizvila. Ráno nás budí hukot jejich turbín. A ptačí zpěv se ozývá jen z elektronických budíků. Poškozovali fasády. Lidi jim ničili hnízda. A vodou smývali jejich rozbitá vajíčka z chodníků. Říká se, že se přemnožili. Do ulic byli vysazení sokolové, kteří měli jejich populaci snížit. Ty, co přežily, jednoho dne odletěly a už se nikdy nevrátily. Po tom, co jsme omezili migraci lidí, omezili jsme i migraci ptáků. Narušili jsme infrastrukturu matky přírody. Ale jak teď poznáme, že přišlo jaro? Co když nepřišlo celá ta léta? A my slepě věříme jen datu v kalendáři...

Pustí písničku. Do studia na něj zaklepe kolega Jakub.

Jakub: Richarde.

Richard: Ano?

Jakub: Přetahuješ. Už asi tři minuty. Tak až se vypovídáš...

Richard: Jasně. Promiň. Nějak jsem se zapomněl.

Jakub: Seš v pohodě?

Richard: Moc jsem toho nenaspal.

Jakub: Měl jsi noční návštěvu?

Richard: Tak nějak.

Jakub: Konečně sis k sobě nastěhoval Kláru?

Richard: Kláru ne. S tou je konec.

Jakub: Ale ne, Richarde, a já si říkal proč nám kleslo padesát procent poslechovosti.

Richard: Blbečku.

Jakub: Naštěstí poslouchá ještě tvoje máma. Takže to pod padesát nepadne. Jé, tak se neurážej. No tak povídej. Kdo je to? Odkud se znáte? Z nějaký aplikace? Ukážeš mi její profil?

Richard: To nejde.

Jakub: Se bojíš, že bych ti do ní dělal?

Richard: Ona nemá žádný profil. Nebo. Nevím o tom.

Jakub: A odkud se teda znáte?

Richard: Prostě jednoho dne přišla.

Jakub: No to je skvělý. Takže tobě najednou zaklepe ženská u dveří, řekne: Ahoj. Jsem tady. Moc se mi líbilo tvoje jméno na dveřích, a tak jsem si řekla, že zkusím zaklepat?

Richard: No... skoro. Až na to, že nezaklepala.

Jakub: Jasně. Panáček nechal otevřený dveře. Špatně zabouchl. A najednou se objeví sousedka, co by stála za hřích...

Richard: Prosím tě.

Jakub: Dobře, objeví se sličná žena ze sousedství, přijde tě upozornit na to, že máš otevřený dveře, a když už je tady, nenapadne ji nic lepšího než zůstat do rána.

Richard: Taky ne. Dveře zůstaly zavřené.

Jakub: Chceš mi říct, že umí procházet zdma? Počkej, počkej. Já vim, o co tady jde. Já jí mám asi taky doma.

Richard: To asi těžko.

Jakub: Ale jo, nedávno mi ji instalovali. Jmenuje se Laura?

Richard: Není to Laura.

Jakub: Tak jak se k tobě dostala?

Richard: Já nevím. Prostě se objevila na balkóně.

Jakub: Cože?

Richard: Jo. Na balkóně.

Jakub: Na tvym balkóně. Ve třetím patře. Jak se tam sakra dostala?

Richard: Já nevím. Slíbil jsem, že se nebudu ptát.

Jakub: Cože?

Richard: Vypadalo to, že se před někým schovává.

Jakub: Děláš si srandu?

Richard: Nic mi neřekla.

Jakub: A tys ji u sebe nechal?

Richard: Musel bys ji vidět.

Jakub: Bydlíš ve třetím patře. V žádnym případě tam nemohla vylézt.

Richard: No a?

Jakub: No a?! Tos po tom alespoň trochu nepátral?

Richard: Slíbil jsem jí, že...

Jakub: Mohla se tam dostat jenom z jednoho z vedlejších balkónů. Přišla se k tobě schovat?

Richard: Ptala se, jestli může zůstat přes noc.

Jakub: Bejt tebou, dával bych si pozor. Každou chvílí ti doma může zaklepat její manžel. Pravděpodobně to bude oběť domácího násilí, která utíká, když se její chlap ožere a má násilnický sklony. A pokud si troufne na ženskou, co přelejzá balkóny dvacet metrů nad zemí, tak tebe se rozhodně nelekne.

Richard: Já nevim. To se mi nějak nezdá.

Jakub: Ty neznáš svoje sousedy?

Richard: Jakube... a ty snad jo?

Jakub: Tak já nevim. Napeč buchty a začni je po sousedech rozdávat jako takovou pozornost za to, že tě v baráku tolerujou.

Richard: Já asi nechci. Líbí se mi, že o ní nic nevím. Je to takový příjemně záhadný.

Jakub: Zniš jako moje mladá, Richarde. Člověk k ní získá nějakou důvěru a pak si před ní uprdne a ona si stěžuje, že jí víc vyhovovalo, když jsme si před sebou měli alespoň nějaký tajemství.

Richard: Seš prase.

Jakub: Jo. To říkám. Zniš jako moje mladá. Říkals, že je pěkná?

Richard: Podle mě dost.

Jakub: A taky říkáš, že sis jí nevymyslel, jo?

Richard: No...

Jakub: Chci vidět fotku. Jinak ti neuvěřím.

Richard: Seš vůl.

Jakub: Myslim to vážně, Richarde.

Richard: Co?

Jakub: Mám o tebe strach. Potřebuju si bejt jistej, že netrpíš nějakou halucinacema. Třeba jsi jen hledal záminku, abys to mohl skoncovat s Klárou, ať už to zní jakkoliv šíleně.

Richard: S tímhle problémem vážně nemám...

Jakub: No dobře. Ale stejně bych tu fotku viděl rád. Už proto, abych ti uvěřil, že se s tebou baví normální ženská. No... spíš pěkná ženská. Člověk by totiž řekl, že budou z tvýho balkónu spíš utíkat. A ne naopak.

Obraz: Návrat

Do bytu vchází žena. Balkónem.

Richard: Už jsi zase tady.

Eva: Jsem zase tady. Čekám, že něco uděláš. Něco řekneš. Nebo mě aspoň přivítáš nějakým obvyklým gestem. Ale nic. Uhneš pohledem a sedáš si.

Richard: Sedám si.

Eva: Sedám si vedle tebe. Ne moc blízko. Ale i tak slyším tvůj zrychlený dech.

Richard: Chtěla si, abych se na nic neptal. V hlavě mám jenom otázky. A tak mlčím. A sahám...

Eva: Saháš po ovladači od televize. Jsem rychlejší. Nechci, aby přehlušila náš dech. Teď tu sedím. Dívám se před sebe. Ale díky tvému dechu vím, že jsi tady. Kdybys ji zapnul. Ztratil by ses mi. A seděli bychom tu. Každý sám.

Richard: Sáhlas po ovladači. Natáhlas po něm ruku. Tvůj rukáv se nepatrně vyhrnul. Všiml jsem si pohmožděniny. Modravé kaňky pod kůží. Vypadá jako protest pera, které odmítnulo promluvit. Chci se zeptat.

Eva: Ale mlčíš.

Richard: Zakázalas mi jakékoliv otázky.

Eva: A tys poslechl. Nevzepřeš se. Těžko říct, jestli je to známka tvé oddanosti. Nebo slabosti...

Richard: Co se ti stalo?

Eva: Co?

Richard: Kdo ti to udělal?

Eva: Co mi kdo udělal?

Richard: Ta modřina. Na té ruce. Utíkáš před někým.

Eva: Slíbil si, že...

Richard: Že se nebudu ptát.

Eva: Tak se neptej.

Richard: Potřebuješ pomoct?

Eva: Teď ne. Teď jsem tady.

Richard: A když nejsi tady?

Eva: Tak nejsem.

Richard: Já ti nerozumím.

Eva: Tak se neptej.

Sedí vedle sebe. On k ní pomalu natahuje ruku. Chytne se ho. Blíží se k sobě. V tom se v pokoji objeví blesk. Samospoušť fotoaparátu. Ona se od něj odtáhne.

Eva: Co to bylo?

Richard: Klid.

Eva: Ten blesk. Co to bylo?

Richard: Já... chtěl jsem si tě vyfotit.

Eva: Proč?

Richard: Chtěl jsem na tebe památku.

Eva: Památku? O čem to mluvíš?

Richard: Ráno vždycky zmizíš. Každý večer doufám, že přijdeš. Ale co když se v těch dveřích jednou neobjevíš. Na tom balkóně. Jednou už se to stalo. Tehdy. Jednoho rána si zmizela. Čekal jsem, že se večer zase vrátíš. Stál jsem tam a čekal. Z nebe se začal sypat sníh. Stál jsem tam, dokud nepokryl celou ulici. Ale ty nikde. Jen ten sníh. Trvalo to týdny, ale nakonec zakryl i všechny stopy po tobě. Teď jsi tu zas, ale co když jednoho rána zase zmizíš a nevrátíš se.

Eva: Pomůže ti pak fotka? To ti stačí? Dáš si mě jako tapetu a už nemusím chodit?

Richard: Ne. To ne. Samozřejmě, že ne.

Eva: Tak proč si to udělal?

Richard: Popravdě?

Eva: Ano, popravdě.

Richard: Bojím se, že nejsi skutečná.

Eva: Cože?

Richard: Ráno se probudím a není po tobě ani stopa. Večer se zase objevíš na balkóně. Ve třetím patře. Nechápu jak. Na nic se neptám. Ale ráno se probudím a bojím se, že začínám šílet. Že jsi jen nějaký zvrácený výplod mé fantazie. Který jednoho dne zase zmizí.

Ona mu vrazí facku.

Eva: Tu máš. Aby ti tu po mně něco zůstalo.

Odejde ven normálními dveřmi od bytu.

Obraz: Vlaštovka z papíru

Eva: Sledovala jsem lidi. Odmala. Jejich vlastnost přetvořit svět dle svých představ. Sedávala jsem pod jejich okny a sledovala jejich němé tváře za tabulemi skla. Z ničeho nic k mým nohám z jednoho okna vypadl kus zmačkaného papíru. Zohýbaného. Kdysi rovný čistý list. A nyní zlámaný kus papíru. Kdo tě tak zlámal, ptala jsem se a zvedla hlavu pátrajíc po odpovědi. A uviděla jsem chlapce, který kus papíru vyhodil z okna. Papír se vznesl jako vlaštovka. Vlaštovka z papíru. A pomalými krouživými pohyby se nesla k zemi. Aha. Pochopila jsem. Ten, co tě zlámal, maličká, ten ti dal křídla.

Obraz: Návrat

Zaklepání.

Eva: Mohu dál?

Richard: Už jsi jednou nohou tady.

Eva: Už oběma.

Richard: Tak vidíš. Kafe?

Eva: Prosím?

Richard: Dáš si kávu?

Eva: Radši vodu.

Richard: Seš si jistá? Už mám i druhý hrnek.

Eva: Dám si z něj vodu.

Richard: Jak je libo.

Eva: Bolí to?

Richard: Co?

Eva: Ta tvář? Já... nechtěla jsem tě uhodit. Lekla jsem se.

Richard: Trochu. Ale... jak jsi říkala, alespoň mi zůstalo něco na památku.

Eva: Co jsi udělal s tou fotografií?

Richard: Vyvolal jsem ji a rozešel jsem ji po městě. Před vchod každého většího domu. Na většinu stromů u cesty. Pravděpodobně je strhal vítr a roznáší je teď na předměstí. Jako neplacený listonoš. Viděli jste tu ženu, ptá se.

Eva: Co jsi s ní udělal?

Richard: Smazal jsem ji.

Eva: Opravdu?

Richard: Opravdu. Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí.

Eva: Kočky nemají svědomí.

Richard: Vidíš, pořád se něco učím.

Eva: Že kočky nemají svědomí?

Richard: Ne. Že nemáš ráda kočky. Furt se učím něco o tobě. I když toho vím tak málo, že by mě to nemělo překvapovat.

Eva: Co bys chtěl ještě vědět?

Richard: Mám zakázáno se ptát.

Eva: Co bys chtěl ještě vědět?

Richard: Tak dobře... odkud jsi?

Eva: To ti nemohu říct.

Richard: Tak mi aspoň řekni, jak ses dostala na můj balkón.

Eva: Ne.

Richard: Bydlíš ve stejné budově?

Eva: Ne.

Richard: Jako, že mi nechceš odpovědět?

Eva: Ne, nebydlím tady.

Richard: Odkud máš ten škrábanec na ruce. Kdo ti to udělal?

Eva: Je to... složité.

Richard: No výborně! Já jednoduchý věci nesnáším.

Eva: Nemůžu ti to říct.

Richard: Tak mě to nech alespoň ošetřit. Vypadá to zle.

Eva: Složil bys mi vlaštovku?

Richard: Cože? Proč?

Eva: Chtěla bych ji vidět letět.

Richard: Nepoletí.

Eva: Proč?

Richard: Hned za oknem by ji chytli sokoli. Město je jich plné.

Zazvoní zvonek.

Laura: Richarde, máte návštěvu.

Eva: Kdo je to?

Richard: To je jenom počítač, prosím tě. Ale někdo je za dveřmi. Počkej tady. Dojdu otevřít.

Jde ke dveřím. Zvonění se opakuje. Zní naléhavě. Za dveřmi stojí matka.

Marie: No to je dost.

Richard: Mami?

Marie: Netváříš se, že bys mě viděl rád.

Richard: Jak ses dostala nahoru?

Marie: Jedna hodná paní mě pustila. Říkala jsem, že jdu za tebou. Vůbec tě neznala. Ty se neznáš se sousedy? To je chyba! Co kdybys něco potřeboval? Nebo kdyby sis zapomněl klíče. Je dobré mít náhradní u sousedů. Zámečníci jsou dneska strašně drahý. Jestli chceš, můžeš si dát náhradní ke mně.

Richard: Mami, dneska už nikdo nepoužívá klíče.

Mami: Já jo. A zrovna od tebe bych takový novoty taky nečekala.

Richard: Instalovali to v celým baráku. Neměl jsem na vybranou.

Marie: Nepozveš mě dál?

Richard: Úplně se to nehodí. Mám tu návštěvu.

Marie: Tak já Kláru aspoň pozdravím. Abych nebyla neslušná.

Richard: Není to Klára.

Marie: A kdo jinej by to byl.

Dere se dovnitř.

Richard: My už s Klárou spolu nejsme.

Marie: No to mi bylo jasný, že to tak dopadne. Byla na tebe moc hodná.

Richard: Mami...

Marie: A kdo ti uklízí?

Richard: Jak to myslíš, kdo mi uklízí?

Marie: Máš tu uklizeno.

Richard: Uklízím si sám.

Marie: To si teda nepamatuju.

Richard: Mami, prosím tě, teď se to fakt nehodí.

Marie: Vždyť tu nikoho nemáš. Tys mi lhal?

Richard: Cože?

Marie: Já nechci nic jinýho, než čas od času vidět svýho syna. Je to snad něco špatnýho?

Richard: Mami, teď se to opravdu nehodí.

Marie: Viděl jsi, jak je venku? Táhnu se sem s gulášem v tý prachový bouři, abys měl co jíst. A ty ani nepoděkuješ.

Richard: Děkuju, ale... jak jsi přišla na to, že nemám co jíst?

Šmejdí mu v kuchyni.

Marie: To jsem si mohla myslet. Samá čínská polívka. To není zdravý. Potřebuješ jíst i maso. Ten guláš můžeš klidně ohřát v mikrovlnce. Knedlíky ti nenesu, ty nejsou z mikrovlnky dobrý. Okoralej knedlík, s tím by mě tvůj otec hnal. Můžeš si ho dát s chlebem.

Richard: Mami, já teď vážně potřebuju bejt sám.

Marie: No jo, no jo. Však já zase půjdu.

Richard: No výborně.

Marie: Ale příští neděli se stav, ne že se za tebou budu muset zase táhnout.

Richard: Jo stavím. Slibuju. Tak ahoj!

Zabouchne dveře.

Opět zvonek.

Richard: Ježíši kriste!

Richard otevře.

Marie: Neříkal jsi, jak je důležitý se umět rozloučit?

Richard: Panebože, mami!

Marie: Pusu!

Richard: No jo! Tak ahoj.

Marie: A doufám, že máš chleba.

Zabouchne dveře. Jde se podívat do bytu.

Richard: Evo? Promiň. To byla máma, je děsně neodbytná.
Evo?

Zvonek.

Richard: Já se z ní zblázním.

Otevírá dveře.

Richard: Jo. Chleba mám v mrazáku!

Za dveřmi stojí strážce pořádku.

Strážce: Dobrý den!

Richard: Pardon. Já myslel, že jste moje máma.

Strážce: Vypadám tak?

Richard: Ne, ale... jak vám mohu pomoci?

Strážce: Poznáváte ženu na téhle fotografii?

Richard: Proč?

Strážce: Poznáváte ji, nebo ne?

Richard: Ne... měl bych?

Strážce: Vzhledem k tomu, že je to fotografie z vašeho telefonu, tak ano...

Richard: Aha, musel jsem ji asi smazat.

Strážce: To je sice možné, ale jakmile se jednou nahraje na cloud, už tam zůstane navždy.

Richard: To jsem nevěděl.

Strážce: Takže ji znáte.

Richard: Musel jsem ji asi vyfotit v práci. Pracuju v rádiu, víte. Máme tam hodně hostů. Občas i lidi z ulice.

Strážce: Ta fotografie se nepropojuje se žádnou zadanou identitou. Je to neregistrovaná osoba, což je, jak jako vzdělaný člověk jistě víte, nezákonné. Takže by nám moc pomohlo, kdybyste nám ji pomohl identifikovat.

Richard: Jak jsem řekl, nepamatuju si ji, nevím ani, jak se jmenuje. Musíte se zeptat v rádiu. Snad bude v seznamu hostů.

Strážce: To je zvláštní.

Richard: No jo, nemám úplně paměť na lidi.

Strážce: Zvláštní je, že máte v rádiu úplně stejné tapety jako doma.

Richard: No tak dobře. Nejsem na to pyšný. Ale zkrátka. Jeden večer byla u mě doma. Nešlo úplně o běžnou návštěvu, jestli mi rozumíte. Ona se neptala na jméno mě a já se neptal jí.

Strážce: Kde jste se potkali?

Richard: Na ulici. Kdybych věděl, kde ji najít. Řeknu vám to.

Strážce: Doufám, že nám nelžete. To by pro vás, jako pro veřejně známou osobu nebyla dobrá vizitka. Rozumíte mi, doufám.

Richard: Rozumím. A bohužel vám nemohu pomoci. Takže... je to všechno?

Strážce: Zatím je to všechno.

Richard: Výborně... tak sbohem.

Strážce: Na shledanou.

Zavře dveře. Richard se vrací do bytu a šeptá.

Richard: Evo?

Eva: Prohledal jsi celý byt včetně sprchového koutu.

Richard: Po tobě ani stopy. Jen hromádka srovnaných papírů na nočním stolku.

Eva: Z jednoho z nich jsi složil vlaštovku. Jako tehdy. Vyšel jsi na balkón a něžným pohybem ruky jsi ji vypustil na svobodu. Vítr si ji od tebe vzal. Nesla se dolů ulicí, jako by to byla loďka, kterou odnáší proud řeky. Klesala. Papír se chtěl dotknout země a rozběhnout se do útrob města. Než se však dotkla země, skončila v zobáku jednoho z přihlížejících sokolů.

Richard: Ten večer jsem nezavřel dveře na balkón. Doufal jsem, že se objevíš. Že ke mně přilneš ve spánku.

Eva: Přes práh se však pomalu snášela jen hromádka pouličního prachu.

Obraz: Klub zlomených srdcí II.

Znělka pořadu.

Richard: Je devět hodin a sedm minut a u vašich přijímačů vás vítá Richard Daniel. V dnešním díle pořadu Klub zlomených srdcí se budeme bavit o důvěře. O něčem, co je velmi náročné získat, ale příliš jednoduché ztratit. A já jsem si na začátek našel citát, který nám dnešní téma zaštití. Možná si ještě pamatujete

zpěvačku Stefani Germanotta, která na začátku tisíciletí vystupovala pod uměleckým jménem Lady Gaga. Ta řekla: „Důvěra je jako zrcadlo, můžete ho spravit, když je rozbité, ale stále můžete vidět trhliny v poničeném odrazu.“ A než se s námi spojí první volající, pustíme si její skladbu, za kterou v roce 2019 získala Oscara.

V podkladu začíná hrát píseň. Zvuk se přepíná do studia. Otevřou se dveře, za nimi Jakub.

Jakub: Richarde, máš chvíli?

Richard: Jasně, o co jde?

Ukáže mu fotografii Evy.

Jakub: Říká ti tahle fotka něco?

Richard: Kdes ji vzal?

Jakub: Tak to je ta tvoje tajemná roštěnka?

Richard: Kdes to vzal?

Jakub: Říkal jsi, že je pěkná, ale tohle je úplně jinej level. Kdyby se taková ženská objevila u mě doma, tak ti říkám, že bych ji jen tak odejít nenechal. To je chyba foťáku, nebo má oči fakt do žluta?

Richard: Jakube!

Jakub: Náhodou je to rajcovní.

Richard: Jakube, kdes tu fotku sakra vzal?

Jakub: Klid, Richarde, klid. Řekl jsem jim, že jsem ji neviděl a ani jsem o ní neslyšel. Nejsem blbej.

Richard: Komu?

Jakub: Byli tu strážci pořádku. Dneska dopoledne. Ptali se, jestli jsme ji s tebou neviděli.

Richard: Cos jim řekl?

Jakub: Už jsem ti říkal, že nic. Ať už je to ale kdokoliv, jen tak jí asi pokoj nedají. Její portrét teď běží i na city lightech ve městě.

Richard: Cože?

Jakub: Se podívej z okna.

Richard: Sakra...

Jakub: Jo. Sakra. Myslíš, že ji hledá její starej? To bys měl utrum...

Richard: Ne. Já nevím.

Ozve se odpočítávání do konce písničky.

Richard: Už končí písnička. Já musím. Promiň.

Jakub: Jasně, dělej svojí práci.

Richard: A Jakube?

Jakub: No?

Richard: Díky.

Jakub: To se ví...

Zavře za sebou dveře. Posledních pár tónů písničky.

Richard: To byla Lady Gaga a vy posloucháte pořad... (*nemůže si vzpomenout na název pořadu*) pořad... posloucháte váš oblíbený pořad a dnešní téma je... nevěra. Na lince je první volající. Dobrý večer.

Hlas muže: Aha. To asi volám špatně. Já myslel, že téma je důvěra. K nevěře nic nemám. A vy si myslíte, že se vám v rádiu takhle někdo přizná?

Richard: Pardon, máte pravdu. Téma je samozřejmě důvěra.

Hlas muže: Freude, Freude, vždycky na tě dojde.

Richard: Ne... tak to samozřejmě není. Já jsem jen... ale nejsme tu kvůli mně. Tak povídejte.

Hlas muže: Díky! Já jsem vám jenom chtěl říct, že váš pořad stojí za prd. Je to nuda. Lidi, jestli nejste ve vztahu spokojený, tak si prostě založte profil na seznamce. Dneska už jsou seznamovací aplikace předinstalovaný v každým telefonu. Dík a čau.

Richard: Děkujeme za názor. Myslím, že se netajíme tím, že náš pořad, stejně jako většina obsahu na naší vintage stanici Nultá léta je spíše pro staromódní posluchače. Já se seznamovacím aplikacím například bráním už několik let a myslím, že překvapivě nejsem sám. A jak je na tom náš další volající?

Klára: Ty někoho máš?

Richard: Prosím?

Klára: Proto ses se mnou rozešel? Potkal jsi jinou?

Richard: Kláro?

Klára: Seš normální srab. Kdybys byl chlap, tak se normálně přiznáš a nevymýšlíš si blbý výmluvy!

Richard: Ale já jsem se nevymlouval? Nedalas mi šanci, rozbřečela ses a utekla jsi!

Klára: Přestaň mě takhle veřejně ponižovat!

Richard: Kláro, to ty mi voláš do práce. Chápeš, že já ti to ani nemůžu položit?

Klára: Taky že mi nic pokládat nebudeš! Já končím s tebou. Rozumíš? Končím s tebou.

Richard: ...

Klára: Slyšíš mě?

Richard: Slyším.

Klára: (*hystericky*) A proč nic neříkáš?

Richard: Protože čekám, až to položíš!

Zvuk položeného telefonu.

Obraz: Z ulic i příbytků

Vichr a kroky, které se brodí popelem. Evin dech. Za ní se ozývají další kroky. Zrychluje. Kroky za ní také.

Strážce: Stůjte!

X

Richard přichází domů. Vítá ho osobní počítač Laura.

Laura: Vítejte doma, Richarde.

Richard: Ahoj Lauro.

Laura: Jak jste se dnes měl?

Richard: Dobře. Ohřej večeři v mikrovlnce, prosím.

Laura: Budete jíst sám?

Richard: Jo. Jakej blbec tohle naprogramoval...

Laura: Autor programu Laura verze 2,7 je Nicolas Hill.

Richard: No skvělý. Lauro, můžeš se zas vypnout.

X

Vichr ulice. Eva utíká. Strážce běží za ní.

Strážce: Slyšela jste? Stůjte! Máte povinnost prokázat se průkazem totožnosti.

Eva nezastavuje.

Strážce: Do hajzlu.

Strážce pořádku hlásí do vysílačky.

Strážce: Sokol 32, hlásím podezřelou osobu nedaleko od Letenské pláně. Žena ve věku mezi třiceti a čtyřiceti lety. Odpovídá popisu pátrané osoby.

X

U Richarda doma.

Richard: Lauro, otevři dveře na balkón.

Laura: Nedoporučuje se. Venku vane vítr o rychlosti 45 km/h doprovázený zvýšeným stupněm prašnosti. Odborníci při těchto podmínkách radí neotevírat okna.

Richard: Lauro, otevři dveře na balkón.

Laura: Dveře na balkón jsou otevřené.

X

Ulice. Udýchaný strážce.

Strážce: Sokol 32, žena odmítá zastavit. (*rozeběhne se*) Počkejte!

Žena se rozběhne. Promění se ve vlaštovku. Zamává křídly.

Strážce: Sokol 32, potvrzují podezření. Jedná se o ilegální imigrantku. Odletěla přímo před mýma očima. Žádám o povolení k metamorfóze.

Vysílačka: Žádost povolena.

Strážce: Přijímám.

Strážce se promění v Sokola. Letí za Evou.

X

U Richarda doma.

Richard: (*pro sebe*) Evo, kde sakra jsi.

Laura: Richarde, rychlost větru se neustále zvyšuje. Nyní dosahuje 83 km/h. Opravdu si přejete nechat otevřené dveře na balkóně?

Richard: Ne, Lauro, dnes už můžeš zavřít. Půjdu spát. Vzbud' mě, kdyby byl na balkóně detekován pohyb.

Laura: Dobrou noc, Richarde.

Obraz: U maminky

Richard je na návštěvě u matky.

Marie: Kolik chceš knedlíků?

Richard: Já nevím. Čtyři?

Marie: Čtyři jsou málo. Dostaneš šest.

Richard: Tak proč se ptáš?

Marie: Abych věděla, jak se stravuješ doma. Musíš víc jíst...

Richard: Přisahám, jestli řekneš, že jsem ve vývinu...

Marie: Seš nějaký napjatý.

Richard: Jo, protože návštěvy u tebe jsou jako bejt na skřipci.

Marie: Budu předstírat, že jsem to neslyšela.

Richard: Promiň. Nemám úplně nejlepší období.

Marie: Tak ses přišel svěřit mamince.

Richard: Ne, přišel jsem, protože bys jinak nedala pokoj.

Marie: Vidíš. Funguje to. Tak co se děje?

Richard jí.

Richard: Stýská se mi po tom, co bylo dřív. Chtěl bych cestovat. Ne nutně nikam daleko. Často vzpomínám, jak jste mě s tátou brali pod stan. Jak jsme spali pod širákem. Teď se člověk nemůže venku zastavit ani na chvíli. Zapadal by prachem. A nevypadá to, že by se to mělo zlepšovat.

Marie: Jo, Richarde, ráda bych ti řekla, že bude líp. Ale nejsem si tím jistá. Generace tvojí babičky vám zavařila... Ve dvacátém třetím jsem si myslela, že bude líp. Ale co zvolili Ovčáčka, všechno šlo do hajzlu. Pak světová válka pod záminkou bezpečnějších podmínek pro život... Nečekala jsem, že jim na to tolik lidí nalítne. Lidí po celým světě.

Richard: To si nikdo neuvědomuje, že jsme ze dne na den přišli o veškerou svobodu?

Marie: Když v lidech vyvoláš dostatečný strach, výměnou za bezpečí jsou schopný obětovat cokoliv.

Richard: Jo, jenže tyhle lidi rozhodli i za mě.

Marie: Já vím. Nikdy bych si nemyslela, že to řeknu, ale stýská se mi po tom, co byla nemocnice plná úrazů. Teď je devadesát procent pacientů těch, co se nadýchali prachu... to je ta jejich bezpečnost.

Zapne se domácí počítač.

Laura: Mimořádné hlášení.

Marie: Lauro, vypni se.

Richard: Ne, počkej... chci to slyšet.

Marie: Ale já ne. Neměl jsi mi to vůbec kupovat. Od toho, aby mi hlásil, že je prázdná lednice, jsem vždycky měla tvýho tátu. O tuhle mrtvou ženskou nestojím.

Richard: Není mrtvá.

Marie: Ale živá taky ne.

Laura: Opakujeme mimořádné hlášení.

Marie: Lauro...

Richard: Mami, počkej.

Laura: Strážci pořádku prosí o součinnost při pátrání po nezvěstné osobě. Jedná se o ženu mezi 30 a 40 zachycenou na této fotografii. V případě, že o ní máte jakékoliv informace, prosím, uvědomte Strážce pořádku, žena je podezřelá z teroristické činnosti. Konec hlášení.

Marie: Chudák holka.

Richard: Chudák?

Marie: Opravdu si myslíš, že takhle vypadá teroristka? Taková křehule...

Richard: Proč myslíš, že ji hledají?

Marie: Asi šla, kam neměla. Nebo porušila nějaký z těch jejich pravidel. To dneska není nic komplikovaného. Nechutná ti?

Richard: Ale jo, chutná... jenom... mami, promiň. Já musím jít.

Marie: Ale v neděli zas přijdeš?

Richard: Jo. Neboj.

Obraz: Ulice plná sokolů

Vichr. Kroky.

Strážce: A mám tě. Už žádný utíkání. Odvezeme tě na stanici.

Eva: Pustíte mě.

Strážce: Klídek. Když se nebudeš bránit, nic ti neuděláme.

Eva: Nechte mě jít!

Ona se vysmýkne.

Strážce: Jak chceš.

Bije jí.

Obraz: Azyl

Richard vyťukává čtyřmístné heslo na vstup do bytu.

Laura: Vítejte, Richarde. Máte návštěvu.

Richard: Cože? Já myslel, že bez hesla sem nikoho... Evo?

Eva: Promiň, nebyl jsi doma. Nevěděla jsem kam jít.

Richard: Ne, to je dobře. Myslel jsem, že už nepřijdeš. Zase ses několik dní neobjevila... seš v pořádku?

Eva: Je mi dobře. Neboj. Jsem jen trochu... potřebovala jsem... já nevím. Mohu zůstat?

Richard: Zůstaň, prosím. Tos tu celou dobu stála? Proč se neposadíš.

Eva: Nevěděla jsem... nebyl jsi tu.

Richard: Evo! Sakra. Já... já jsem rád, že jsi tady. Ale tohle mi nedělej. Nemůžeš neustále mizet a objevovat se. Já... já potřebuju vědět, že se zase na půl roku nevypaříš.

Eva: To nejde, Richarde.

Richard: Jasně, že to jde.

Eva: Nejde to.

Richard: Víš, jak dlouho mi trvalo, než jsem začal zase normálně spát? Po tom, co jsi posledně zmizela. Každý večer jsem tu vysedával u televize s otevřenými dveřmi na balkón. I v té největší zimě. V čepici a péřovce. Trvalo mi měsíce, než jsem se odhodlal večer jít někam do baru nebo do kina. Měl jsem strach, že se tu objevíš, a já tu nebudu.

Eva: Mrzí mě to.

Richard: Nakonec jsem se začal zase vídat s lidmi. Mohl jsem zase chodit do práce, aniž bych celé vysílání věnoval svému pocitu ublíženosti. Přestal jsem trávit noci doma. Někoho jsem potkal. A jen, co ses objevila, byl jsem okamžitě připravenej se všeho tohle vzdát. Kvůli tobě. Abych tě mohl vídat. Pokud je to to jediné, co mi zbyde... já toho víc nepotřebuju. Ale když zmizíš i ty... přijdu o všechno. Slib mi, že tentokrát už zůstaneš.

Eva: Já ti to slíbit nemůžu!

Richard: Čeho se bojíš? Že se ti omrzím?

Eva: Ne.

Richard: Lidi se dneska nechaj zavírat do měst, odkud není úniku a je jim to úplně jedno.

Eva: Richarde...

Richard: Ale jak přijde na vztahy –

Eva: Richarde...

Richard: - okamžitě se z nich stanou vyznavači svobody.

Eva: Poslouchej mě! Já bych tu chtěla zůstat, ale zkrátka nemůžu.

Richard: Já tomu nerozumím.

Eva: Ani nemůžeš... já... nejsem jako ty.

Richard: Tak mi to vysvětli. Já tomu chci rozumět.

Eva: Nebudeš mi to věřit.

Richard: Zkus to.

Eva: Já... já přes den nejsem já. Mohu za tebou přijít každý večer. Ale přes den mě prostě neuvidíš...

Richard: Taky přes den pracuju. Budeme se potkávat večer. To chápu. Nevadí mi to.

Eva: A když přijde zima, musím zmizet. Ale... vrátím se. Vrátím se, když na mě počkáš.

Richard: Proč bys musela mizet? Protože po tobě jdou? Co jsi udělala?

Eva: Richarde... já.

Richard: Evo, seš v pořádku?

Eva: Já... musím si na chvíli lehnout.

Richard: Evo... vždyť ty krvácíš. Co se ti stalo? Evo? Prober se.

Někdo zadává kód do bytu. Je to Klára.

Klára: Richarde, já jsem se ti přišla omluvit. Já vím, že jsem to přehnala. Neměla jsem ti volat do rádia. Já jsem v tu chvíli nechala unést. Nevěděla jsem, co dělat. Ale já vím, že bys ne...

Richard: Kláro, co tu děláš? Teď se to fakt...

Klára: Ty tu někoho máš?

Richard: Prosím, odejdi.

Klára: Takže je to pravda. Ty sis našel jinou. Panebože. To seš vážně takovej srab, že...

Richard: Kláro, vypadni odsud.

Klára: Počkej... počkej... já vím, kdo to je. Ty ses úplně zbláznil. Já jsem věděla, že ty tapety odněkud znám. Vždyť je to teroristka! Hledají ji po celém městě.

Richard: Není to žádná teroristka, prosím tě.

Klára: Nemá identitu. Ona...

Richard: Nesmíš nikomu říct, žes ji tu viděla.

Klára: Víš, co? To sis měl rozmyslet dřív.

Odchází.

Richard: Kláro, počkej! (*Ale ona se nezastaví a odchází*) Sakra... sakra.

Obraz: U maminky II.

Richard zvoní u Marie. S sebou má Evu.

Marie: Zbláznil ses? Nevíš, kolik je hodin? Kdo to je?

Richard: Nevěděl jsem kam jinam jít.

Eva: Dobrý den...

Marie: Pojd', musí si sednout.

Eva: Děkuji.

Marie: Co se jí stalo?

Eva: Já...

Richard: To je teď snad jedno ne? Potřebuje ošetřit.

Marie: Počkej, musím se na to podívat. Dovolíte? To bude chtít zašít. Já nevím, jestli to dokážu.

Richard: Do nemocnice s ní jít nemůžu.

Marie: Richarde, přines mi z koupelny gázu. Je nad umyvadlem. A šití. Musíme si vystačit s tím, co tady mám. Jehla a niti jsou v nočním stolku.

Richard: Jasně. Hned to bude.

Eva: Děkuju...

Marie: To nic. Kdo vás takhle zřídil... Co to proboha s lidma je...

Eva: Porušila jsem pravidla...

Marie: Tak to byly asi špatný pravidla.

Richard přispěchá.

Richard: Na, tady to máš.

Marie: Nahřej tu jehlu nad sporákem, prosím tě. Počkej, v lednici je vodka.

Richard: Mami?

Marie: Na dezinfekci ty troubo.

Richard: Jasně. Promiň.

Přinese vodku.

Marie: Bude to pálit. Na, tady máte vařečku. Zkousněte ji.

Eva: Dělejte, co musíte.

Marie vylije alkohol na ránu. Eva zasténá bolestí.

Richard: Jehla.

Marie: Díky.

Richard: Víš, jak jsi říkala, že se ti stýská po jinym zranění než po prachu v plicích?
Marie: Mlč, prosím tě.

Obraz: O několik chvil později

Marie: Usnula.

Richard: Bude v pořádku?

Marie: Snad. Co s ní chceš dělat?

Richard: Můžeme zůstat? Do rána...

Marie: Ale co potom?

Richard: Já nevím, mami. Za pár hodin musím na ranní frekvenci.

Marie: Nemůžeš si vzít sick day?

Richard: Mami, nemůžu si dovolit tam nepřijít. Nejspíš mě hledali u mě doma, když se jim budu vyhýbat, bude to ještě podezřelejší. Kdyby se někdo ptal, nebylo ti dobře a já strávil noc u tebe, dobře?

Marie: Dobře. A co ona?

Richard: Chtěl bych se mýlit, ale myslím, že ráno už ji tu nenajdeš.

Marie: V tomhle stavu nemůže nikam odejít.

Richard: Jak jsem říkal, chtěl bych se mýlit.

Obraz: Když má zima nakročeno

Vysílání.

Richard: Je devět hodin a sedm minut a u vašich přijímačů vás vítá Richard Daniel. V dnešním díle pořadu Klub zlomených srdcí se budeme bavit o obětích. Nikoliv o objímání, ale o tom, co jsme schopni pro toho druhého obětovat. Kde končí hranice mezi námi a tím druhým? Nakolik se můžeme přizpůsobit tomu druhému ve vztahu, aniž bychom ztratili podstatu nás samotných? Na první volající se budu těšit po následující skladbě.

Otevřou se dveře. V nich je Jakub.

Jakub: Richarde... můžeš na chvíli?

Richard: Byli tu zase?

Jakub: Za mnou ne.

Richard: Takže?

Jakub: Máš si sbalit věci.

Richard: Cože?

Jakub: Přišlo to seshora.

Richard: To přece nemůžou...

Jakub: Můžou.

Richard: Ale... jakej pro to maj důvod? Dělán tu už deset let. Jakube, já nevim, co bych mohl dělat jinýho. Ne v týhle době.

Jakub: Měl bys jim říct, kde je.

Richard: Takže jde o tohle? Já jsem už říkal, že nevim...

Jakub: Mají prý svědka.

Richard: Sakra... Pitomá Klára. To je ale přece slovo proti slovu. Za to mě přece nemůžou vyhodit... to přece nejde.

Jakub: Maj jinej oficiální důvod, Richarde, ale myslím, že to jde ještě zvrátit. Když jim řekneš všechno, co víš...

Richard: Ty seš na jejich straně, Jakube?

Jakub: Já sakra nejsem na žádný straně. Já se jenom nenechám stáhnout s tebou. Promiň.

Richard: Super. Takže za co mám ten vyhazov?

Jakub: Vaděj jim telefonáty tvý mámy a tvojí ex. Není to profesionální.

Richard: To si děláš srandu? Ale já přece neovlivním, kdo mi sem zavolá. To je měl odstříhnout už operátor...

Jakub: Richarde, je to na tobě. Je to jenom tvoje rozhodnutí.

Richard: Musím zpátky do vysílání. Necháš mě to dovysílat?

Jakub: Richarde...

Přepne se do vysílání.

Richard: Vítám zpátky všechny posluchače u pořadu Klub zlomených srdcí. A na poslední chvíli jsem se rozhodl změnit téma. Dnes se budeme bavit na téma změna. Jak se pozná, že přichází zima? První chladný den. Můžeme mu věřit? Je to začátek něčeho nového, nebo jen konec starých věcí? Můžeme jen slepě věřit datu v kalendáři? Pamatuju si. Jako dítě. Telefonní dráty ze dne na den zely prázdnotou. Přichází zima, říkávaly nám babičky. Ale teď. Dá o sobě vědět až příliš pozdě. Člověk se na ní nemůže připravit. Jednoho večera jdete spát a ráno všechno pokrývá sníh. A pak už je pozdě. Na všechno.

Obraz: Loučení

U Richarda v bytě. Na balkóně se objeví Eva.

Richard: Evo...

Eva: Mohu dál?

Richard: Děláš si legraci? Musíš. Už se mě takhle nikdy neptej. Když mi máma volala, že jsi ráno zmizela, myslel jsem, že ses zbláznila. V tomhle stavu by ses neměla někde toulat. Zvlášť když tě hledají...

Eva: Je to bezpečné?

Richard: Co?

Eva: Jít dál. Nedají ti pokoj.

Richard: Už nemají, co by mi vzali.

Eva: Přišla jsem se rozloučit.

Richard: Nemají, co by mi vzali, kromě tebe.

Eva: Ráno zmizím. Zmizím a už se nevrátím.

Richard: Takže je to takhle jednoduchý...

Eva: Není to jednoduchý.

Richard: Říkáš to, jakoby to byla ta nejsnazší věc na světě.

Eva: Není.
Richard: Tak co teď? Ty půjdeš dál a my budeme předstírat, že se nic neděje?
Eva: Přišla jsem se rozloučit.
Richard: A já se loučit nechci. Pojď dál, ale žádný loučení. Když se nerozloučíš, jako bys nikdy neodešla.
Eva: Sám víš, že to není pravda.
Richard: Tak co mám dělat?
Eva: Mlč. Neříkej nic. Ať tenhle večer nezapadne mezi slova. Když budeme mluvit, až budeš vzpomínat, budeš je hledat. Budeš se snažit vybavit si, co přesně zaznělo a jestli v tom, co jsem říkala, nebyla aspoň špetka naděje, že se tu zase objevím. A sám víš, že jedno jediné slovo má příliš mnoho významů. Když se ale vedle tebe posadím a ty mě budeš tisknout, budeš vědět, že jsem tu byla. V ten daný okamžik, kdy ses ke mně tisknul. To ti paměť nikdy nesebere. Nerozmlží.
Richard: Psst. Už nemluv.

Obraz: Noční lest

Richard mluví šeptem.

Richard: Lauro, zapni se. Ale na nižší hlasitost.
Laura: Richarde, jsou tři hodiny ráno. Měl byste spát. Za čtyři hodiny vstáváte do práce.
Richard: To už není tak úplně pravda. Můžeš zrušit ranní zvonění.
Laura: Ranní zvonění zrušeno.
Richard: Otevři dveře na balkón, Lauro.
Laura: Dveře na balkón otevřeny.

Obraz: Nové ráno

Eva: Hřál jsi mě. Až příliš. Chtěla jsem se odtáhnout. Ale pak přišla zima. A já jsem byla ráda, že jsi mi čím dál blíž.

Richard: A pak.

Eva: Zpod oken. Dral se dovnitř chlad. Nenápadně. Jako drobný vzdech. Sfouknutí svíčky na dortu prvních narozenin. Nenápadně ale prudce.

Richard: A dral se mezi nás.

Eva: A tys věděl, co to znamená.

Richard: Pamatoval jsem si to.
Bylo to stejné.
Tehdy poprvé.

Eva: A já se snažila vyprostit.

Richard: Stála jsi nade mnou.

Eva: Dívala jsem se na tebe.

Richard: Neloučila ses.

Eva: Sám jsi to říkal.
Člověk odejde bez loučení a je to jako by nikdy neodešel.

Richard: Neslyšel jsem tě odcházet.
Ráno máš vždycky tak plaché kroky.

Eva: Ještě jsi spal.

Richard: A ty.

Eva: Couvala jsem s pohledem upřeným na tebe.

Richard: A pak.

Eva: A pak jsem vyšla dveřmi na balkón.
Který...

Richard: Zatímco jsi spala.

Eva: Někdo v noci navštívil.
A od okolního světa
Ho teď dělí ocelová síť.

Richard: Od okolního světa
Který teď opět začal pokrývat sníh.

Eva: První příznak zimy

Richard: Zatímco

Eva: Lapena v ocelové síti

Richard: Chřadne první vlaštovka

Konec